

НА ДЪЖКО ЧЕТИВО

Година IV.

Априлъ, 1927. г.

Кн. 7.

Василь Ивановъ.

Сами.

(Разказъ).

Последнитъ капки отъ нощния дъждъ още падаха. Бѣла мъгла бѣ обвила селото и даваше да се разбере, че вече е день, макаръ слънце отъ много време да не бѣ се виждало. Есенниятъ сутрешенъ студъ правѣше да се трепери и да се чувствуватъ ужасни бодове по тѣлото.

По селскитъ улици не се виждаше никой, сякашъ нѣкоя зла сила бѣше прогонила всички и превърнала оня изгубенъ край въ пустиня. Нито случайно блѣйване на овца, нито измучаване на говедо или кучешки лай можеше да се чуе. Тишина, мъртвило и студъ. И пакъ въ прихлупенитъ селски кѣщи и колиби имаше животъ — или подобие на животъ.

Малкитъ деца отъ основното училище бѣха вече въ класнитъ си стаи. — Тѣ отдавна бѣха отишли на училище, и часътъ бѣше започналъ.

Въ второто отдѣление учителката Надежда Стаматова предаваше урока си. Въ тоя моментъ тя си спомни за майка си, отдавна умрѣла. Тя бѣ я оставила още деветгодишно дете, ей такова, като тѣзи деца, расла подъ грубитъ обноски на своята мащеха, изхвъркнала изъ ужасния домъ, за да се предаде въ ржцетъ на живота, още по-черенъ, още по-мраченъ, да се бори съ него. Наистина, черно, тѣжно и нерадостно.

Василь Ивановъ.